

HALK

insanca bir yaşam yolunda

BÜLTENİ

Birleşen halk yenilmez!

Onların adı
"KADIN" sf: 6

Tam anlamıyla birer ev emekçisi olan bu kesimin adı: "eve gelen KADIN"dır. Onların adı kadın...

2007 Bütçesi Yine Bir Soygun Planı Olarak Hazırlanıyor

IMF ve İşbirlikçilerine Hayır Elinizi Cebimizden Çekin!

Herşeyi
Devletten
Beklememek
Lazım

Peki Ama
Neden?

Sf: 4

Biz, siz, onlar, hepimiz, bu topraklarda yaşayan herkes en az bir kere bu sözü duymuşuzdur...

SÝSTEMÝN
KARANLIK
YÜZÜ
YETİŞTİRME
YURLARI

Sf: 10

Geçen sayımızda alt bir yapılanma olarak yazdığımız çetelerden sonra bu kez de konumuz mafya...

Bugünlerde yine büyük havalarla tartışmalar yapıyor, meclis komisyonları harıl harıl çalışıyor, şatafatlı toplantılarla 2007 bütçesi hazırlanıyor! "Seçim bütçesi" mi olacakmış yoksa IMF kriterleri korunacak mıymış, çok bilmiş medya maymunu ekonomistler uzun uzun yorumlar yapıyorlar...

Neyi tartışıyorlar peki? Halkın sorunlarını ve bu sorunların nasıl çözüleceğini mi?

Hayır! Bütün tartışma hep aynı kavramlar üzerinde dönüyor, anlamadığımız, bizim somut hayatımızla ilgisi olmayan bir dilden konuşuyorlar: İstikrar, ödeme dengeleri, vs. vs...

"Ekonominin dengelerinin bozulmamalı" diyor birileri örneğin. "İstikrar korunmalı", diyor bir başkası...

Nedir bu dengeler? Bilen var mı? Örneğin genç nüfusun yüzde yirmisinin düpedüz işsiz olması bir denge midir? Her an kapının önüne konulma endişesi, kahvehanelerin dumanlı ortamı, eğitim düzeninin çökmüş olması, fındık ya da tütün üreticisinin perperişan olması, sokakların sahipsiz çocuklarla dolu olması, fuhuş dünyasının alıp başını gitmesi, vs. vs. bir istikrar mıdır?

Kimin istikrarı bu? Kimin dengesi?

Rakamların birbirini tutması mıdır denge?

Bizim, emekçi insanların hayatının bir saniyesinde bile bir denge, bir istikrar var mı? Bizden, bizim hayatımızdan söz etmiyorlarsa eğer, bizim hayatımızın düzene girmesini dert etmiyorlarsa, kimden ve neden söz ediyorlar? Ve en önemlisi de şu: Sözünü ettikleri "istikrar" ve "denge" bizim hayatımızla ilgili değilse, niye ellerini cebimize sokup hiç durmadan paramızı alıyorlar?

Bütçe Hazırlamak: Çok Zor Bir İş mi?

Peki nedir

"istikrar" dedikleri?

Ya da

daha önce şöyle soralım; bütün bunlar gerçek mi?

Yani bu adamlar ağır uzman havalarıyla masalara oturup gerçekten de bir bütçe mi

Kağıthane Halk Kültür Merkezi
Tel: 0212 321 02 58
e-mail: kagitanehkm@hotmail.com

25
sosyalist barikat

hazırlıyorlar? Daha açıkça soralım: Bu adamlar, bir masanın etrafına oturup "arkadaşlar halkımızın şöyle şöyle ihtiyaçları var, bizim de elimizde şu kaynaklar ve şu potansiyeller var, ne yapabiliriz" diye bir tartışma ve planlama mı yapıyorlar?

Hayır, hiç ilgisi yok!

Peki, bir soru daha soralım: Bu uzmanlar ve hükümet üyeleri, bir Ocak ayında şeytana uyup masaya otursalar ve "arkadaşlar, halkın sorunlarını ve işsizliği, vs. ortadan kaldırmak için IMF borçlarını ödemeyelim, savaş harcamalarını ve polise giden kaynakları en aza indirelim, halka daha iyi hizmet vermek için temel sektörleri kamulaştıralım" deseler, kaç gün iktidarda kalırlar?

Bu sorunun da yanıtı belli olduğuna göre, masaya oturup ne yapıyorlar?

Gayet açık; kendilerine bırakılmış olan ayrıntılar alanında küçük küçük oyunlar oynuyorlar... Yani bu devletin içteki ve dıştaki soygunculara borç ve borç faizi adı altında ödeyeceği miktarlar belli. Tarım ürünlerine verilecek fiyatların sınırları IMF ve Dünya Bankası tarafından çizilmiş. Emekli aylıklarından, o yılın toplu sözleşme ölçütlerine, asgari ücrete kadar her şey tamamen IMF tarafından belirlenmiş halde. Hastaneler, okullar zaten kaderine terk edilmiş ve oraya fazladan bir kuruluş bile aktarmaları yasak! Savunma Bakanlığı'nın, MİT'in, İçişleri Bakanlığı'nın harcamalarını kısmak ise zaten akıllarının ucundan bile geçemez, bu bütçeler üzerine bir tartışma bile yapılamaz.

Peki ne kalıyor geriye?

Geriye kalan şey belli: Önceden sıkı sıkıya belirlenmiş olan bütün bu temel politikaları yazılı hale getirip adını da bütçe koyarak imzalamak... Okul çocuklarına tarih dersinde öğretilen şu kapitülasyonlar ve düyun-u umumiye döneminden bunun hiçbir farkı yoktur.

Yani aslında bu işbirlikçiler bize bir bütçe hazırlamıyorlar. Hatta öyle ki, bazı yerleri boş bırakılmış bir form kağıdı olsa ve her yıl sadece birkaç rakam değiştirip altını imzalasalar da olur.

Bizim Kime Borcumuz Var?

Peki ama borç dedikleri şey nedir? Biz, yani işçiler, memurlar, küçük üreticiler, kimseden borç mu almışız da borç ödüyoruz?

Hayır. Ama hiç durmadan aynı şeyden, iç ve dış borç ödemelerinden söz ediliyor.

Dış borç dedikleri belli. Emperyalist ülkeler ve şirketler borç ve kredi adı altında yüksek faizli bir soygun yapıyorlar. 2006 yılı başında bu miktar 170 milyar YTL'yi aşmış durumda. Öde öde bitmiyor, zaten bitmesi de istenmiyor; çünkü bu bir soygun aracı. Öyle ki sadece faizleri ödemek için yeni borç alınıyor ve borçlar biriktikçe emperyalistlerin tahsilatı olan IMF durmadan yeni politikalar dayatıyor, bunlar aksatıldığında da muslukları kapatmakla tehdit ediyor. Bu borçların çoğu bilinen anlamda devlet borcu da değil. Aslında borçların-kredilerin çoğunu özel şirketler ve özel bankalar alıyor. Ama sonra bu bankalar, şirketler, kişiler dışarıya borç ödeyemez hale geldiklerinde, alacaklı bankaların, firmaların ülkeleri doğrudan veya IMF aracılığı ile Türkiye'ye kredi açıyor. Devleti borçlandırıyor. Türkiye'ye devlet borcu olarak giren dövizler sayesinde şirketler dışarıya olan borçlarını ödüyor. Para gene dışarı çıkıyor... Bankaların, şirketlerin, kişilerin borcu, devlet borcuna dönüşüyor.

İç borç ise aslında tam olarak "iç borç" değil. Çünkü devlete borç vererek kâr sağlayan işbirlikçi şirketlerin çoğunun en

Savaş ve Rant Bütçesini Onaylamıyoruz!...

Yerli ve yabancı sermayedarlara, savaş tüccarlarına rant sağlamak için hazırlanan 2007 bütçesine karşı, Halk İçin Bütçe Platformu tarafından bir basın açıklaması yapıldı. 22 Kasım 2006 Çarşamba günü saat 11:30'da TMMOB'da toplanan Halk İçin Bütçe Platformu bileşenleri, bütçeye niçin karşı olduklarını ve nasıl eylemlilikler gerçekleştireceklerini basına deklare ettiler.

Açıklamada okunan basın metninde; "Halk bu bütçeye hayır diyor. Çünkü bu bütçe bizim canımızı yakıyor. Hastane kapılarında sürünmek istemiyoruz. Çocuklarımızı çetelere, uyuşturucu bataklarına değil doğru dürüst eğitim alacakları okullara göndermek istiyoruz; öğretmenler doktorlar hemşireler insanca yaşam ücreti alarak çalışsın; işsizlere ya iş yada gelir güvencesi verilsin istiyoruz. Üretici çiftçi uluslar arası tarım tekellerinin insafsızlığına terk edilmesini istiyoruz. Bizlerin emeğiyle, ürettiğiyle oluşturulan bütçenin olanakları faizciye, rantçıya ve savaşa değil halkın temel haklarının sağlanmasına ayrılsın. Bu gerçekleşmesi son derece mümkün olan ve derhal yerine getirilmesi gereken bir hakkın talebidir" denildi.

Açıklamada, platformun 3 Aralık 2006 günü Petrol-İş Genel Merkez binasında bütün gün yapacağı bütçe sempozumunun ve bir referandum çalışması yapılacağı bilgisi verilirken, basın açıklaması, gazetecilerin de bütçeye hayır referandumuna katılmasıyla son buldu.

büyük hissedarı yine emperyalist şirketler. Bu şirketlerin devlete attığı faiz kazığıyla kazandıkları imalat sanayi yatırımlarından çok daha fazla. Yani tam anlamıyla paradan para kazanıyorlar ve hepimizi soyuyorlar. 2006'nın ilk sekiz ayında devlet 108 milyar YTL iç borç ödemesi yaptığı halde, yıl başında 244 milyar YTL olan iç borç 251 milyar YTL'ye çıkıyor. Yani sekiz ayda borcun yüzde 43'ü kadar para ödendiği halde borç azalmıyor, artıyor. Neden? Çünkü ödenen aslında çok yüksek olan faizlerin tutarındır.

Peki ama bütün bunlardan bize ne? Elini cebimize sokup neyiz var neyiz yok hortumlayan devlet, bize, yani emekçilere ait olmayan bir borcu neden bizim paramızla ödüyor? Devlete borç vererek semiren patronların kasalarını doldurmak için neden bizim maaşımızdan kesilen vergiler kullanılıyor?

Böyle yapılıyor, çünkü devlet onların, yani emperyalistlerin ve işbirlikçi patronların devletidir. Görevi de bizim sırtımızdan aldıklarını bütün bu asalaklar, soyguncular tayfasına aktarmaktır.

Kimin İçin, Kime Karşı?

Yani düpedüz bizi kandırıyorlar! Bu bir bütçe değildir; bu bir ucu bizim cebimizde olan bir hortumdan alinterimizin hortumlanıp patronların kasalarına aktarılması işlemidir.

Yoksa örneğin sosyalist bir planlamada bütçe hazırlamanın bir anlamı vardır. İnsanlar oturup o ülkenin ihtiyaçlarını ve kaynaklarını, potansiyellerini karşı karşıya koyarlar ve bu tablo ile halkın refahının nasıl yükseltilebileceğini tartışırlar. Çünkü o ülke her şeyden önce bağımsızdır, kendi kaynaklarına hakimdir ve en önemlisi insanı her şeyin merkezine koyan bir sisteme sahiptir.

Ama durum böyle değilse, olan şey bellidir. Borçlar sabittir, IMF emirleri doğrultusunda tarım ürünleri fiyatlarına kadar bütün ayrıntılar baştan belirlenmiştir.

Devletin baskı aygıtlarının güçlendirilmesi için ayrılan kaynaklardan da bir kuruş kesinti yapılamaz; çünkü bu kadar haksızlık ve adaletsizliğin olduğu yerde mutlaka ayaklanma ihtimalleri vardır ve hapishanelerin, polis, ordunun güçlü olması gerekir. Ayrıca Kürtlere karşı yürütülen savaş da zaten başlı başına bir hortum haline dönüşmüştür. Sonuç olarak çoğu İsrail ve ABD ile yapılan uçak, tank, helikopter ihaleleri birbirini izler ve halkın cebinden alınan paranın önemli bölümü bu alana aktarılır.

Bütün bunlar böyleyse o zaman yapılabilecekler artık ortadadır: Halkın boğazına sarılmak!

İşte "istikrar" lafının gerçek anlamı da burada açığa çıkar. Bütün bu yukarıda saydığımız alanlarda bir kısıntı yapılamıyorsa, geriye sağlıktan, eğitimden kesinti yapmak ve vergileri artırmak kalır.

1980'lerden beri sözü edilen "sıkı para politikası"nın özü, halktan daha fazla vergi almak ve halk için bütçeden az para harcamaktan ibarettir. İşte bunun için son zamanlarda Maliye Bakanı Unakıtan'ın cin fikirli "uzman"ları oturup halkı nasıl daha fazla soyarız diye yeni vergi biçimleri yumurtlamaya çalışıyorlar. Hayvan kesiminden doğalgaz ve tüp gaz, kaynak sularından pansiyonlara, eğlenceden konutlara dek yeni yeni vergiler planladıkları gibi eskilerini de artırmaya çalışıyorlar. Sonuç ise her zaman bellidir: Yoksulların daha yoksul, zenginlerin daha zengin olması, gelir dağılımı uçurumunun artması, işsizliğin bir canavar gibi büyüüp durması ve hayatımızın, geleceğimizin karartılması...

Halk İçin Bütçe Mümkün müdür?

Peki bütün bunlara karşın, halk için gerçek bir bütçe yapmak mümkün müdür?

Yani, hükümetin ve patronların söyledikleri gibi bundan başka bir alternatif gerçekten yok mudur?

Elbette vardır ve uygulanması da son derece basit ve mümkündür. Bu topraklardan emperyalistler ve işbirlikçilerini defedersek ve bütün bu asalakların elinde tuttuğu muazzam kaynaklara el koyarsak, bugün yoksulluk içinde kıvranan bu ülkeden bir refah toplumu yaratmak mümkündür. Borç adı altında gerçekleştirilen soygun bir kader değildir ve tek bir darbeye, "kimseye borcum yok ve ödemiyorum" demek de mümkündür. Esasen onca yıldır topraklarımızın bütün kaynaklarını sömüren bu haydutların bize borcu vardır!

Hırsızları, soyguncuları, emperyalizmin uşaklarını musluğun başından uzaklaştırdığınızda ortaya çıkacak olan potansiyel ise olağanüstü büyüklüktedir ve dürüst, demokratik bir halk yönetimi bu potansiyelle dağları yerinden oynatabilir. İşte o zaman, ancak o zaman, emekçi kitlelerin de katıldığı, bizzat devleti yönettiği bir halk iktidarında demokratik bir biçimde halkın ihtiyaçları ve kaynakların nasıl kullanılacağı özgürce tartışılabilir ve bir planlama yapılabilir.

Bugün tıp alanına yapılan harcama kâr getirmeyen verimsiz bir iş gibi görülebilir ama biz böyle bir "verimlilik" anlayışını hiç umursamayız.

Bugün eğitimde herkes başının çaresine baksın denebilir ama biz doğumdan itibaren her çocuğun eğitim ve sağlık hakkının tartışmasız olduğunu düşünürüz.

Bugün çakıldaş edebiyatıyla savaş harcamaları durmadan artırılabilir, ama biz halkların özgür ve kardeşçe ilişkisini ve ulusların kendi kaderini tayin hakkını hayata geçiririz ve dağlardan gelen cenazelerin de, bu savaştan sağlanan rantların da bir günde önünü keseriz. Demokratik bir halk iktidarı bütün bunları yapabilir, bütün bunlar hayal değildir. Önümüze kader gibi dayatılan bugünkü soygun ve baskı düzenini reddetmek, ona karşı mücadeleye girişmek, böyle bir yeni düzen için atılacak ilk adımdır.

 Kalan Halk Kültür Merkezi
Tel: 0428 212 26 85
e-mail: kalanhkm@hotmail.com

**Sokağa çıkıp bu ilk adımı atmalyız.
Soygunu ve zulmü durdurmak için!
Cebimizdeki hortumu sökü� atmak için!**

sosyalist barikat 27

Herşeyi Devletten Beklememek Lazım

Peki ama Neden?

Biz, siz, onlar, hepimiz, bu topraklarda yaşayan herkes, uzun yıllardır hep aynı şeyi duyarız: Her şeyi devletten beklememek lazım!

Bir yerde eğitimden söz edilse, laf döner dolaşır aynı yere getirilir: Her şeyi devletten beklememek lazım!

Sağlıktan söz açılrsa aynı şey, trafik dense aynı; ortalığı çöp götürse, kolera vursa, radyasyon kasıp kavursa, deprem çarpsa, sel yıkrsa, yine o laf: Her şeyi devletten beklememek lazım!

Peki ama neden?

Neden her şeyi devletten beklememeliyiz? Kimse bu soruyu sormuyor!

Devlet niye var peki?

Biz her ay istesek de istemesek de o kadar vergiyi neden otomatik olarak ödüyürüz? Yediğimizden içtiğimizden, bakkaldan aldığımız her nesneden kesilen şu KDV vergileri nereye gidiyor? Emlak vergisinden çöpe, deprem vergisinden özel tüketim vergisine dek bir yığın parayı kim kullanıyor? En önemlisi de şu: Biz ondan bir şey istemeyeceksek, o niye bizim cebimize elini sokup haracını alıyor?

Peki, ne zaman çıktı bu laf, hatırlayan var mı? Niye birdenbire her şeyin "devletten beklenmemesi" fikrine saplandık kaldık hep birlikte?

Devlet diye bir kurum var ve bize ısrarla bu kurumun hepimizin çıkarları için çalıştığı söyleniyor. "Allah devlete zeval vermesin" diyoruz ikide birde; devleti ayakta tutmaktan söz ediyoruz. Otoparklarda tantana yaratarak gidip asker oluyoruz, "bölücülere" çakıl taşı bile vermemek için 20 yaşında tabutların içine giriyoruz. Bütün hayatımız boyunca şu kadarlık bir faydasını görmesek de olsun diyoruz, yine de devletimiz sağ olsun var olsun...

Yani o, hepimizin devleti! Öyle diyorlar ya! Hem Rahmi Koç'un ve Güler Sabancı'nın, hem de konfeksiyon işçisi Ahmet ve boyacı Mustafa'nın! Onun karşısında hepimiz eşitiz, hepimizden aldığını hepimize veriyor!

Ama ne hikmetse hiç durmadan, şu ya da bu yolla bizden yüklü miktarda paraları topladığı halde bu azametli devletin hiçbir şeye gücü yetmiyor! O kadar ki, kendisine emanet edilmiş üç tane yetim çocuğa bile bakamıyor ve haftada bir bayat yemeklerle onları zehirleyip duruyor. Okullarda hizmetli ve hatta sözleşmeli öğretmen için ailelerden para toplanıyor. Üniversiteler harç adı altında topladıkları haracı her yıl artırıyorlar. Maliye Bakanlığı ikide birde şu ya da bu ilacı "tasarruf" için sosyal güvence kapsamından çıkarıyor. Demiryolları batmış halde, kamu fabrikaları çöplüğe döndürülmüş, kentlerin kenarları ve hatta orta yeri altyapısızlıktan kırılıyor, bu toprakların tarihsel mirası olan eski eserler bakkaldan reçel çalar gibi çalınıyor... Ve ön önemlisi, en vahim olanı da, göz göre göre koca bir deprem üstümüze üstümüze geliyor ve bütün bilim insanlarının söylediği şey aynı: Devlet şatafatlı basın toplantıları dışında kılını kıpırdatmış değil!

Bütün bunlar için ise bize hep aynı şey söyleniyor: "Devletin imkânları kısıtlı."

Gerçekten öyle mi? Yani birileri gerçekten "halk için ne yapabiliriz arkadaşlar" diye masa başına oturuyor da ellerindeki para mı yetmiyor? Birileri gerçekten "şu deprem için ciddi bir şey yapalım" diyor da parasızlık mı bellerini büküyor? Ya da şöyle soralım: Örneğin Küba devletinin imkânları çok mu geniş de bütün vatandaşlarının mahalle hekimliğinden almış ya da bütün çotamamam ücretsiz olarak okutmakta?

"Devletimizin

MALTEPE Halk Kültür Merkezi
Tel: 0216 441 75 44
e-mail: kmaltepehkm@hotmail.com

imkânları kısıtlı.”

Neden kısıtlı?

Peki nereye gidiyor bu para?

2006 yılının ilk sekiz ayında devlet, iç ve dış borçlara tam 108 milyar YTL anapara ve faiz ödemesi yaptı. Bu ödemeye rağmen, yıl başında 244 milyar YTL olan iç borç miktarı 251 milyar YTL'ye çıktı. Yani ödenen para aslında faizleri bile karşılamış değil.

Dış borç miktarı ise 2006 yılı başında 170 milyar YTL olarak görünüyor...

Peki kim bu iç ve dış borçların muhatapları? Bunlar meçhul şahıslar mı?

Tabii ki değil; örneğin resmi verilere göre 1999'da Türkiye'nin ilk 500 sanayi kuruluşunun devlete borç vererek sağladığı kârın oranı bu şirketlerin toplam gelirlerinin yüzde 88'ini oluşturuyor. Bunlar, banka değil, "sanayi" kuruluşları... Yani adam elindeki parayı sanayi yatırıma yatırmaktansa devlete faizle borç vermeyi daha kârlı buluyor!

Ne güzel değil mi?

Dış borçların muhatabı kim peki? Uluslararası şirketler ve onların jandarma başçavuşu IMF... Bir türlü bitmiyor borçlar, biteceği de yok.

Peki bunlar kimin borcu? Konfeksiyon işçisi Ahmet'le boyacı Mustafa IMF'den borç mu almış? Biz niye ödüyoruz patronların borcunu?

Peki borsaya giren yabancı sermaye üzerindeki vergi tamamen kaldırılıyor da, bize her gün niye yeni yeni vergiler bindiriliyor?

Devletin imkânları kısıtlı da İsrail'den alınan savaş uçaklarına nereden para bulunuyor?

Son yirmi yılda buharlaşıp giden 200 milyar doları kimler yalayıp yuttu?

Devletin en çok gelir getiren petro-kimya tesislerini medya patronlarına yok pahasına neden sattılar? Bütün bunları bir yana koyalım, sadece kan emici ilaç şirketlerine devlet her yıl kaç milyar dolar ödüyor?

Bu muazzam tarım ülkesi şimdi neden buğday ve diğer ürünleri ithal ediyor? Kim istiyor bunun böyle olmasını?

Her şeyi devletten beklememek lazım!

İyi, beklemeyelim o zaman. Ama sokağa çıkıp hakkımızı aradığımızda kafamıza inen polis copu ne oluyor? Hiçbir şeye gücü yetmeyen, sahtekâr tüccarlar gibi hiç durmadan parasızlıktan sızlanan devlet yalnızca bizi dövmek ve öldürmek için mi var?

Her şeyi devletten beklememek lazım!

İyi, boşaltın sokakları o zaman. Üç tane memur sokağa çıkıp zam istediğinde niye bin tane polisle kuşatıyorsunuz ortalığı?

Peki bu ülkenin kaynakları mı sınırlı?

Açalım önümüze bölge haritasını ve bir bakalım; bu topraklar kadar avantajlı bir yer var mı koca Ortadoğu'da? Bu topraklardan emperyalistler ve yerli asalıklar defedilse ve gerçekten demokratik bir halk iktidarı kurulsa, insanlar aç mı kalır?

Bu soruyu yanıtlamak için ekonomi bilmek gerekmez, bu topraklarda trenle üç günlük yolculuk yapsanız anlarsınız!

Geçtiğimiz aylarda deprem konusunda yapılan bir açık oturumda sunucu şöyle diyordu: "Bizim vatandaşımız biraz tembelle ve hazırcıdır. Bekliyor ki bir depremde evi yıkılsın ve devletten para sızdırsın."

Hiç utanmıyorlar! Hiç yüzleri kızarmıyor!

Son beş yılda Miami'de kaç villa satın alınmış, kimmiş bu canı tatlı yurttaşlarımız, hiç merak etmiyorlar; ama bizi devleti soymakla suçluyorlar.

Artık yeter! Artık bütün bu yalanlara, hakaretlere karnımız tok! Bıktık hepsinden!

Bütün bunlar kaderimiz değil. Böyle yaşamaya mecbur ve mahkum değiliz. Bütün bu hırsızlar, üçkağıtçılar, zorbalılar sürüsü tarafından yönetilmek zorunda değiliz.

Bize ait, bizden başka bir şey düşünmeyen, bizim tarafımızdan yönetilen ve denetlenen bir halk iktidarı hayal değildir.

Yeter ki, ayağa kalkalım ve kendi kaderimize

el koyalım!

Yeter ki, yalanların sahtekârlıkların kap-kara perdesini yırtıp gözlerimizi aydınlığa açalım!

 ÇUKUROVA Halk Kültür Merkezi
Tel: 0322 363 18 37
e-mail: cukurovahkm@hotmail.com

onların adı “kadın”

Kadın sorunu ile ilgili sol yazına baktığımızda “ücretsiz ev emekçisi” tanımına çok sık rastlarız ki çok doğru bir tanımlamadır bu. Mevcut düzenin, kadına biçtiği rolü örtbas etmek ve işsiz sayısını düşük göstermek adına kullandıkları ‘ev hanımı’ tanımlamasının yerine kullandığımızda ne kadar anlamlı bir hal aldığını görürüz. Ki zaten günümüzün düzen erkeği de eşini-kızını çalıştırmamasının nedeni sorulduğunda “o evinin hanımı” diyerek kadını “onore” eder görünür. Evde yapılan temizlik, çocuk bakımı, yemek vs... gibi işler ise hiç işten sayılmaz.

Ancak şu anda konumuz bu değil. Konumuz “evinin hanımı” denilen kesimlerin sınıfsal farklılığını ortaya koyan farklı bir sektörle ilgili. Bu sektör özellikle kendi evinde “evinin hanımı”(!) olup kendi ev işlerini yapan, ardından da “evinin hanımı” olup da evinin işini yapmayan evlere ev işine giden “KADINLAR”la ilgili...

Sınıf farklılığının bu kadar net görülebilecek başka yeri yoktur belki... Sözü edilen iki kesim de ‘ev hanımı’ tanımlamasındadır. Ancak bir kesim, işveren statüsünde olan burjuva-orta burjuva kadındır; diğer kesim ise burjuva kadına emek gücünü satan emekçi kadındır. Bu öyle bir sistem ki tıpkı köleci sistemdeki veya biraz daha ileri geldiğimizde feodal sistemdeki farklı kadın yapılarını hatırlatıyor. Köleci sistemde köle sahibinin eşi olan kadın evin işlerini organize etmekten sorumludur. Bunun anlamı ev işlerinde çalıştırdıkları kölelerin çalıştırılmasının, sömürülmesinin organize edilmesidir. Feodal sisteme doğru geldiğimizde feodal beylerin hanımlarının benzeri özellikleri karşımıza çıkıyor. Kale içlerinin gidasından, erzakından ve kale içi diğer ayrıntılardan feodal beyi kurtarmak işi kadındır. Feodal kadın, bu işi yaparken serflerin eşlerini-kızlarını çalıştırmaktadır. Orada sömürülmesi gerekenler onlardır.

Günümüze geldiğimizde durumun çok da değişmediğini görürüz. Burada burjuvaların işverenlerin evdeki rahatını sağlamak, evdeki gereksiz ayrıntılardan kurtarmak kadının görevidir. Ancak bunu kendisi değil ücret karşılığı emek gücünü satın aldığı ücretli ev emekçisine yaptırır. Nasıl ki köle beyinin karısı köleleri çalıştırmaktan, feodal kadın serfleri çalıştırmaktan sorumludur, burjuva kadın da evinde ev emekçilerinden sorumludur. Ve mademki ücretini ödüyor her türlü işi onlara yaptırmak hakkını kendinde bulabilmektedir.

Günümüzde bu sektör o kadar gelişmiştir ki, her emekçi mahallesinde ev işine giden kadınlara rastlayabiliriz. Ancak bu kadar gelişkin bir sektör olmasına karşılık bu sektörün iş yasalarında yeri yok.

Tam anlamıyla birer ev emekçisi olan bu kesimin adı: “eve gelen KADIN”dır. Onların adı kadın. Onlar, yüzyıllardır süregelen ilkel işbölümünün en somut örnekleridir; kadın çalışacaksa bile ev işinde çalışmalıdır... Bu anlamıyla onları kınayan erkek yoktur. Hatta tam tersine ev ekonomisine katkıda (!) buldukları için de alkışlanırlar.

Toplumun azımsanmayacak kesimini oluşturan bu “KADIN”ların işi sabah erken başlar ve gittikleri evin işi bitene kadar devam eder. Bu “KADIN”lar durmaksızın yer siler, yemek yapar, bulaşık yıkar, yükseklik farkı gözetmeksizin cam siler. Evin büyüklüğüne göre işlerinin bitiş zamanı değişse de genellikle akşamın geç saatini bulur. Çünkü onlara artık gündelikleri verilmiştir ve ne kadar iş varsa yapmaları istenmektedir. Buna saatlerce ütü yapmak da dahildir, tuvalet temizlemek de. Veya ‘abla’ dedikleri işverenlerinin köpeğini özel araçlarla veterinerlere götürmek de onların işidir.

Tüm bu işlerin karşılığında aldıkları ücret günümüz İstanbul koşullarında sürekli aynı evde çalışan açısından aylık 450-500 YTL civarındadır. Bunun dışında ise günübirlik ve iş bulduğunda işe giden ücretli ev emekçileri bunun karşılığında yaklaşık günlük 50-60 YTL almaktadır. Ancak bu kesim daha zor koşullarda yaşamaktadır. Çünkü çoğu gün iş bulamakta, iş bulduklarında ise günlerin birikmiş işini yapmak zorunda bırakılmaktadırlar. Alınan ücret evin büyüklüğüne göre değişse de genellikle ev küçükse de büyüğe de harcanan zaman aynıdır. Ancak bu “KADIN”ların sigortaları yoktur. Hiçbir sosyal güvenceleri yoktur. Örneğin cam silerken 7. kattan düşerse bunun sorumlusu sadece

kendisidir ve tedavi masraflarını kendisi karşılamak zorundadır. Sigortasız çalış-

AVCILAR HALK KÜLTÜR MERKEZİ

Tel: 0212 590 75 31

e-mail: avcilarhkm@hotmail.com

tıkları için de doğal olarak emeklilik hakları da yoktur.

Yukarıda belirttiğimiz gibi sektörleşen bu emek sömürsüne yasalarda yer yok. Bu kesimin haklarını koruyacak hiçbir iş yasası mevcut değil. Var olan iş yasalarının işçi haklarını ne kadar korudukları ayrı tartışma konusudur. Ancak burada söz konusu hiçbir kanunun olmamasıdır.

Ücretli ancak sosyal haklardan yoksun bu ev emekçilerinin bir de mesleki hastalıkları gündemdedir. Özellikle 40'lı yaşlardan sonra bel-boyun fıtığı, menüsküs, deri döküntüleri vs. birçok hastalıkla karşı karşıya kalmaktadırlar.

Ücretli ev emekçilerinin var olan düzende iş ve yaşam koşullarını kolaylaştıracak talepler geliştirmek ve gündemleştirmek zorundayız. Bu taleplerin başında bu sektöre bir isim konması gelmektedir. "KADIN" tanımlaması onların durumlarını somutlamaktan uzaktır. Bu sektörde çalışan kesime "ücretli ev emekçisi" veya "temizlik emekçisi" tanımı uygundur. En acil ikinci talep ise, var olan iş yasalarına bu sektörün işlenilmesidir. Diğer önemli ve hayati talep ise ev emekçilerinin sosyal haklarına yöneliktir. Bütün ücretli ev emekçileri için sigorta hakkı talep edilmelidir. İş saatleri, iş bitene kadar değil, yaptıkları işin ağırlığı dikkate alınarak 6 saat olarak belirlenmelidir. En önemli taleplerden biri de örgütlenme haklarının olması gerektiğidir. Bu sektörde çalışanların örgütlenerek bir sendika kurmaları ve işverene karşı birlikte mücadele etme hakları talebini yükseltmek gerekir. Ulaşım ve yemek masrafları karşılanmalı, aldıkları ücret geçimlerini karşılayabilecek durumda olmalıdır. Ücretli ev emekçilerinin özellikle gününbirlik işe gidenlerin iş garantisinin sağlanması gerekmektedir. İkinci sınıf insan muamelesi görmemeleri noktasında da mücadele edilmesi gerekmektedir.

Ancak soruna baktığımızda tüm sınıflı toplumlarda farklı şekillerde bu sistemin işlediğini görüyoruz. Evrim geçirerek bu durum günümüze kadar geldi. Ancak artık evrilmeyi beklemenin zamanı geçti. Artık bu ve bunun gibi emek-sermaye, emekçi-işveren arasındaki tüm sorunların kaynağı olan sınıflı toplumun tamamen ortadan kalkmasına yönelik mücadele etmenin zamanı geldi.

Bu sorunun tek çözümü elbette ki sorunun kaynağı olan sınıfların ortadan kaldırılmasıdır. Sınıfların ortadan kaldırılmasıyla bu sektör de tamamen ortadan kalkacaktır. Yaşanan deneyimlere baktığımızda örneğin Küba'da bu sektörün sadece yabancılara açık olan otellerde 'temizlik emekçisi' ve ya 'otel çalışanı' adı altında devam ettiğini, burada sadece kadınların değil aynı zamanda erkeklerin de çalıştığını ve bunun da aslında bir zorunluluk olduğunu görebiliriz. Zorunluluk şuradan kaynaklanmaktadır, turizm sektörü Küba açısından önemli bir gelir kaynağı ve gelen turistlerin ihtiyaçlarının giderilmesi gerekmektedir. Bu anlamıyla otel çalışanı zorunluluktur. Ancak oradaki uygulama elbetteki kapitalist sistemdeki gibi değildir. Oradaki temizlik emekçilerinin her türlü sosyal hakkı, sendika hakkı bulunmaktadır. İş saatleri bellidir ve yapacakları işler de diğer emekçi kesimin yaptığı işlerden daha ağır değildir. En önemlisi kendini ikinci sınıf olarak görmemektedirler, yani bir fabrikada çalışan bir işçiden ya da bir hastanedeki doktordan daha hakir değildirler.

Sonuç olarak, bir kez daha vurgularsak, kelimenin tam anlamıyla ücretli işçi oldukları halde hiçbir yasayla tanımlanmamış olan bu kesim, devrimci hareketin ve genel olarak sınıf hareketinin dikkatini yöneltmesi gereken bir kesimdir. Yasaların görmezden geldiğini bizim de görmezden gelmemiz doğru değildir, sayıları tahmin edilemeyecek kadar kalabalık olan bu emekçi katmanını örgütlemek, görevlerimizden biri olmalıdır.

Filistin Siyonizme Mezar Olacak

8 Kasım günü Siyonist İsrail'in yaptığı Beyt Hanun katliamı FHDD tarafından yapılan bir eylemle lanetlendi. Eylem 11 Kasım günü saat 12.00'de Galatasaray Lisesi önünde toplanan kitlenin yürüyüşe geçmesi ile başladı. Taksim Tramvay Durağına doğru yürüyen kitle sürekli haykırdığı sloganlar ile halkı Filistin ile dayanışmaya çağırdı. Tramvay durağına gelindiğinde yapılan basın açıklamasının ardından Siyonist İsrail bayrağı yakıldı. Yapılan açıklamada, ABD-AB emperyalizminin İsrail Siyonizminin ve işbirlikçilerinin bu saldırgan, katliamcı ve imhacı siyasetlerine karşı Ortadoğu halklarının direnişini desteklenmesi gerektiği vurgulandı. Filistin Halkıyla Dayanışma Derneği'nin düzenlediği eylem HKM emekçilerinin de içinde bulunduğu birçok devrimci-demokrat kurum destek verdi. Eylemde sık sık "Katil İsrail Filistin'den Defol", "Filistin Halkı Yalnız Değildir", "Yaşasın Halkların Kardeşliği" sloganları haykırıldı.

HALK KÜLTÜR MERKEZİ DERNEDİ
Tel:Tel: 0212 244 01 91
e-mail: mhkm7@hotmail.com

Emperyalist Savaşa Değil, Halka Bütçe!

Bileşenleri arasında Halk Kültür Merkezleri'nin de yer aldığı HALK İÇİN BÜTÇE PLATFORMU mecliste görüşülmekte olan 2007 bütçesine karşı "Halk Bütçesini Tartışıyor" sempozyumu düzenledi. 3 Aralık 2006 günü saat 13:00'da Petrol-İş Genel Merkezi konferans salonunda başlayan sempozyuma akademisyenler, dko temsilcileri ve emekçi halktan katılım oldu. İki oturumdan oluşan sempozyumun birinci bölümünde akademisyenler söz aldı. Sempozyuma konuşmacı olarak katılan ve ilk söz alan Prof. Dr. İzzettin Önder varolan IMF politikalarına değindi. Konuşmasının bir kısmını da özelleştirmelere ayıran İzzettin Önder halkın birlikte hareket etmesi gerektiğini belirtti.

İkinci oturumda ilk olarak yazar Metin Yeğın söz aldı. Yeğın özellikle neoliberal politikalarından ve Latin Amerika ülkelerinde halkların yürüttüğü mücadelelerden söz etti.

Daha sonra çeşitli iş kollarından emekçiler söz aldı. Sempozyumda tüm emekçilerin yanı sıra Güzeltepe direnişçilerinden Turan Yavuz ve Gültepe de yaşayan romanların adına temsilci Cemil Atmaca söz aldı. İlk olarak söz alan Cemil Atmaca Gültepe'deki yıkıma ve romanların aşağılanma politikalarına değindi. Teneke evlerde yaşadıklarını ve hayatlarını kağıt toplama vb. işlerle kazandıklarını belirten Akmaca devletin kendilerini yozlaşma ve çürümenin kaynağı olarak göstermeye çalıştığını belirtti. Ayrıca bir gün önce soğuktan

ölen

Zeynep bebeğe de değinen Atmaca çok şey değil 70 metre kare ev istediklerini belirtti. Daha sonra söz alan Güzeltepe direnişçisi Turan Yavuz ise direniş süreçlerini anlattı. Yavuz, direnişin daha da geliştirilmesi ve halkın birlik içinde mücadele etmesi gerektiğini vurguladı. HKM emekçilerinin de katılım sergilediği sempozyumda ayrıca barış anneleri, eğitim sisteminin mağdurları öğrenci ve öğretmenler, engelli olduğu için devletin ikinci sınıf insan muamelesi yaptığı emekçiler ve birçok sektörden emekçiler konuşmacı olarak katıldılar. Saat 18.00 civarında son bulan sempozyumun sonunda konuşma yapan platform temsilcisi, emekçileri "Halk İçin Bütçe" şiarını haykırmak üzere 10 Aralık'ta yapılacak miting için alanlara çağırdı.

Adana'da Bütçe Protestosu

Adana KESK, TTB ve TMMOB'un çağırısı ile 2007 bütçesine yönelik referandum sonuçlarının açıklandığı bir eylem gerçekleştirildi. 2 Aralık 2006 Cumartesi günü saat 12.30'da İnönü Botanik Parkı'nda biraraya gelen kitlenin arasında Adana'da bulunan "Halk İçin Bütçe Platformu" bileşenleri de vardı. İnönü Parkı'nda yürüyüşe geçen kitle, İnönü Caddesi'nden yürüyerek Adana AKP İl Binasının önüne geldi. Gerek yürüyüş boyunca, gerekse de AKP önünde gerçekleştirilen basın açıklaması sırasında "Parasız Eğitim Parasız Sağlık", "Faşizme

Karşı Omuz Omuz", "Sadaka Değil Toplu Sözleşme", "IMF Uşağı Hükümet İstifa", "IMF'ye Değil Halka Bütçe", "Savaş Değil, Emekçiye Bütçe", "Genel Grev Genel Direniş" "IMF'nin İmamı Kaça Sattın Vatani", "Gün Gelecek, Devran Dönecek, AKP Halka Hesap Verecek" sloganları atıldı. Okunan basın açıklamasının ardından referandum sonuçları açıklandı ve sandıklar açılarak verilen kırmızı oylar yere dökülerek sergilendi.

HALK KÜLTÜR MERKEZİ DERNEĞİ'NE "HIRSIZ" GİRDİ!

Son aylarda devrimci yayıncıların bürolarına ve devrimci kurumlara yönelik kuşkulu "gece ziyaretleri"ne bir yenisi eklendi.

Taksim'de bulunan Halk Kültür Merkezi Derneği'ne bu sabah (22 Kasım 2006) gelen dernek çalışanları kapının kırılarak açılmış olduğunu gördüler. Muhtemelen gece derneğe girenler çekmecelerdeki kağıtları karıştırıp dernek binasında bulunan bilgisayarın sadece kasasını almışlardı. Kamuoyunun bildiği gibi bu tür durumlar artık son derece sık olmaktadır. Son aylarda Filistin Halkıyla Dayanışma Derneği'ne defalarca girildiği ve üye defterlerinin alındığı, ayrıca diğer devrimci kurum ve dergilere de sık sık "hırsız"(!) girildiği bilinmektedir. Son derece açıkça bu işler devlet tarafından organize edilmektedir.

Halk Kültür Merkezleri, emekçi halkın çıkarları ve talepleri doğrultusunda faaliyet gösteren, meşru ve açık kurumlardır. Halk Kültür Merkezleri, halkın dayanışma ve mücadele örgütleri olarak hiçbir baskı karşısında geri adım atmak, durduğu meşru mevziyi terk etmek durumunda değildir. Eğer birileri bu tür yöntemlerle kararlılığımızı kırmak, bizi yıldırmak istiyorsa, bütün bu çaba boşunadır. Halk Kültür Merkezleri dün olduğu gibi bundan sonra da mücadelesine tavizsiz biçimde mücadele edecek, emekçilerin çıkarlarını savunmaktan bir an bile geri durmayacaktır.

22 Kasım 2006

Halk Kültür Merkezi Derneği

Adana'da 25 Kasım Etkinliği

Çukurova Halk Kültür Merkezi, 25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele ve Dayanışma Günü kapsamında bir etkinlik gerçekleştirdi. 26 Kasım Pazar günü saat 14.00'te başlayan etkinlikte ilk olarak "Karanlıkta Diyaloglar" adlı belgesel filmin gösterimi yapıldı. Ardından 25 Kasım ile ilgili bir sunum gerçekleştirildi. Sunumda bu günün de tıpkı 8 Mart gibi gerçek içeriğinden uzaklaştırılmaya çalışıldığına, ortaya çıkış gerekçelerinin unutturulmaya çalışıldığına vurgu yapıldı. 25 Kasımın, Dominik Cumhuriyeti'ndeki faşist cuntaya karşı mü-

cadele veren üç kız kardeşin polisçe kaçırılarak tecavüz edildikten sonra katledilmesine tepki olarak ortaya çıkan bir gün olduğu böylelikle anımsatıldıktan sonra, günümüzde bu günün, sadece töre cinayetleri ya da aile içi şiddetle sınırlandırılmasına yönelik yaklaşımlar eleştirildi ve devlet kaynaklı şiddete vurgu yapıldı.

Ardından kadınlara yönelik şiddet çeşitleri ve bunlarla mücadele araç ve yöntemleri üzerine bir sohbet başladı. Katılımcıların düşünceleri ve deneyimleri ile zenginleştirilmeye çalışılan sohbet katılımcılar, duygularını, düşüncelerini ve umutlarını paylaştılar. Örgütlü davranma hedefinin vurgulandığı sohbette, çözümün sınıf mücadelesinde olduğuna da değinildi.

Daha sonra müzik grubu sahne aldı ve seslendirdiği şarkılara dinleyiciler de eşlik etti. Arada şiirlerin de okunduğu müzik dinletisi, halaylarla sona erdi.

Çukurova Halk Kültür Merkezi, yeni dönemindeki bu ilk etkinliği ile yürüyüşüne yeni bir boyut eklemiş oldu.

HALK KÜLTÜR MERKEZİ er-Ş
YAŞASIN DEVRİMCİ KURTULUŞ

sistemin karanlık yüzü

YETİŞTİRME YURTLARI

“Ağrı Erkek Yurdu’nda tecavüz skandalı”, “Yetiştirme Yurdu çocukları firar etti”, “Yurtlar cezaevinden kötü”, “Kız Yetiştirme Yurdu’nun müdürü, geceleri denetim bahanesiyle kızların yatakhanesine giriyor, onlara cinsel tacizde bulunuyor, korkutmak için dövüyor...”

Okuduklarınız yalnızca son ayların gazete başlıklarıdır. Kimimizin içini burkan, kimimizi derin düşüncelere salan, kimimizin ise nefretini bileyen bu olaylar bize çok uzak diyarlarda değil, devletin yetiştirme yurtlarında yaşanıyor. Hemen yanı başımızda genç bedenler tecavüze uğruyor, işkence görüyor. Bunun hesabını hiç kimse vermiyor. Göstermelik tutuklamalar da toplumun vicdanını rahatlatmaya hizmet ediyor.

Yetiştirme Yurtları Ne İşe Yarar?

Ülkemizde yetiştirme yurtları Sosyal Hizmetler ve Çocuk Esirgeme Kurumu’na bağlıdır. Yetiştirme yurtlarına geçmeden önce SHÇEK hakkında kısa bir bilgi ile başlayalım. SHÇEK; 24 Mayıs 1983 tarih ve 2828 sayılı Sosyal Hizmetler ve Çocuk Esirgeme Kurumu Kanunu ile Sağlık ve Sosyal Yardım Bakanlığına bağlı olarak kurulan ve 02.04.1989 tarih ve 356 sayılı KHK ile Başbakanlığa bağlanan bir kamu kurumudur. Görevleri, kurumsal bazda sosyal hizmet faaliyetlerini hayata geçirmektir. Yani, yardıma ve(ya) bakıma muhtaç, bir diğer ifadeyle korunmaya muhtaç aile, çocuk, genç, özürlü, yaşlı, kadın ve diğer muhtaç insanlara sosyal hizmetler götürmektir. Ülkemizde 1959’da çıkarılan 7355 sayılı Sosyal Hizmetler Enstitüsü Kurulmasına Dair Kanun’un ilgili maddeleri uyarınca, ilk kez sosyal eğitim veren Sosyal Hizmetler Akademisi, Sağlık ve Sosyal Yardım Bakanlığına bağlı olarak, lise öğrenimi üzerine 4 yıllık öğretim ve eğitim yapan yüksek bir öğrenim ve araştırma kurumu olarak 1961 yılında hizmete açılmıştır.

Yetiştirme Yurtları ise SHÇEK’e bağlı olarak çalışırlar. Görevleri, sözde 13-18 yaş arası çocukları korumak, bakmak ve bir iş veya meslek sahibi yapmak ve topluma yararlı kişiler olarak yetiştirilmelelerini sağlamakla görevli sosyal hizmet kuruluşlarıdır. Ülkemizde 107 tane yetiştirme yurdunda 9838 çocuğa bakılmaktadır. Yani buzdağının bırakın altını, üstünün bir parçası bile değil. Tabii bu rakamlar artabilir veya azalabilir, ama bu kadarını ele aldığımızda bile safça düşünersek eğer, 9838 insanın en iyi şekilde yetiştirildiğine, en iyi eğitimden geçirilerek psikolojilerini bozacak, hayatlarını etkileyecek en ufak olumsuzluktan uzak olduklarına inanabiliriz. Oysa bunun için altyapının iyi olması, psikologundan ahçısına kadar, bütün kadroların özenle seçilmeleri gerekir. Yetiştirilme yurtlarından ayrılan gencin hayata umutla bakması, yarınını kurmak için adımlar atacağı seviyeye gelmesi gerekir.

Yine mevzuattan devam edersek, yukarıda sayılan işleri yapan kişilere sosyal hizmet uzmanları denir. Sosyal Hizmet Uzmanları, sosyal hizmet hedeflerini gerçekleştirmek amacıyla sosyal hizmet kurumlarında istihdam edilirler.

Görevleri, sosyal hayatta kendi başına ayakta kalamayan sosyal sorunlu kişilerin, toplum hayatına kazandırılmasında yardımcı olmaktır. Sosyal hizmet uzmanları, toplumda sosyal açılardan özel olarak korunması, bakılması veya eğitilmesi gereken fertlerin sorunları ile yakından il-

HALK KÜLTÜR MERKEZLERİ
TEMİZ VE GÜVENLİ BİR GELECEK
İÇİN TEK YOL SOSYALİZM

gilenirler, onlara, sosyal uyum noktasında yardımcı olurlar.

Süslemeler ve Gerçek

Buraya kadar her şey çok güzel. Allanıp pullanmış cümlelerle önümüze çıkan tablo toz pembe. Ülkeye hayırlı evlat yetiştirme derdi ile yanıp tutuşan "sosyal" bir devlet var gibi görünüyor. Oysa perdenin hepsini açmaya gerek yok, birazını kaldırsak bile altında olup bitenler mide bulandıracak düzeyde. Yazının girişindeki gazete manşetleri uzay boşluğunda yaşananları anlatmıyor. Bütün bunlar bu topraklarda yaşanıyor. Anne babalarımızın izlediği, beddualar ettiği olaylar artık tek tek skandallar olmanın ötesine geçmiş, sürekli bir gerçeklik olarak kanıksanmış durumda. Toplumun herhangi bir bireyinin kafasında, yetiştirme yurdu kavramı artık belli bir anlama geliyor. Önce suratlar ekşiyor, sonra veryansın başlıyor. Çoğunlukla yurtlarda çalışanlar hedefe oturtuluyor ve sorun böyle hallediliyor. Hatta bazı durumlarda çocuklar bile suçlu bulunuyor. 2000 yılından itibaren SHÇEK'e bağlı yetiştirme yurtları ile yuvalarda barınan çocuklardan 478'inin "taciz" kurbanı olduğu bizzat devlet tarafından pişkin bir şekilde açıklanıyor. Açıklamaya şöyle devam ediliyor, "Çocukların maruz kaldığı suçların 'rızaen alıkoyma, tecavüze teşebbüs, cinsel taciz, fiili lavata, fiziksel istismar, fuhuşa teşvik, ırza geçme"...

Yani devlet, kendisini emanet edilmiş olan binlerce çocuğu bakabilecek durumda olmadığını itiraf ediyor. Bütün bu rezaletleri açıklamak için başvuru bahane ise şu bilinen "devletimizin imkânları kısıtlı" sözüdür. Hortumculara, soygunculara, uluslar arası tekelleri milyarlarca doları akıtanlar, yoksulların sahipsiz çocuklarını görmezden geliyorlar, üç kuruşluk ödenekleri bile kıskarak veriyorlar. Öyle ki, bu yurtlar barındırdıkları çocukları zehirlemeden besleme yeteneğine bile sahip değil. Üç günde bir gazetelere yansıyan "zehirlenme" vakaları, bu son derece kısıtlı ödeneklerin bile yerel yöneticiler tarafından nasıl ahlaksızca "iç edildiğini" gösteriyor. Ayrıca bu yurtlarda normalde bir çalışma uzmanının 20 çocuğu takip etmesi gerekirken bu sayı 80-120'ye kadar çıkmaktadır ki, sadece bu bile skandaldır. Devlet bütçesini IMF'ye ayarlamaktan başka bir marifetleri olmayanlar binlerce çocuğun geleceğini böyle karatmaktadır.

Örneğin Malatya'da yapılan bir araştırmaya göre, yurtlarda kalan çocuklar yurt yerine cezaevini tercih etmektedir. Bu araştırmaya göre cezaevine giren çocukların yüzde 80'inini yurttan kalan çocuklar oluşturuyor; çünkü çocuklar cezaevini daha sıcak buluyorlar!

Çözüksüzlükten Nasıl Çıkılabilir?

İzmir Urla Barboros Köyü dayak olayı, Mersin'de yetiştirme yurdundan 9 erkek çocuğun kaçması, Ağrı'daki yetiştirme yurdunda yaşanan tecavüz ve Malatya'daki dayak... Bu gibi olaylar uzatılabilir. Fakat sonuç nettir. Emanet edildikleri yer, çocuklar için güvenli değildir. Yetiştirme yurtları çocuklar için batakhaneye dönüşmüştür. Aile içi anlaşmazlıklar, bunun getirdiği psikoloji ve sokaklar... Hemen ertesinde ise güvenli olmayan çocuk yurtları... Böyle bir psikoloji yetişen çocuklar... Tüm bunların merkezinde asosyal bir devlet mekanizması. Paranın insana tercih edildiği kapitalist sistem... Tüm bunların ortak paydası ise koskocaman bir bataklıktır. Dönem dönem Avrupa özentisi çözümler (koruyucu aile) üretilse de, değişen pek fazla bir şey olmayacaktır. Bu çirkef düzen sürdükçe, skandallar birbirini izleyecektir. Çünkü sorunun kökü derinlerdedir. Ancak sorunu yaratan asıl bataklık, yani paradan başka bir şeyi tanımayan bu düzen değiştirildiğinde çocuklardan yaşlılara dek toplumun bütün üyelerinin onurlu ve sağlıklı bir yaşam sürdürmeleri mümkün hale gelecektir. Üstelik bunun için olağanüstü fikirlere de ihtiyaç yoktur. Hırsızlara akan kaynaklarının çok azının bile insanı merkeze alan bir mantıkla düzenlenmesi bunun için yeterlidir.

Bu adımları yavaş attığımız her dakika, yarın-

larımız tehlike altındadır

Oaxaca Direnmeye Devam Ediyor!

Polis kuvvetlerinin geçen ay şehri işgal edip barikat direnişini kırmasından bu yana Oaxaca'da çatışmalar devam ediyor. 29 Kasım günü Oaxaca Halk Meclisi'nin (APPO) binlerce destekçisi hükümet konağından 15 kilometre uzaklıktaki Oaxaca şehrine yürüdü. Yürüyüşçüler şehrin merkezine geldikten sonra, polisin 29 Ekim'den beri işgal altında tuttuğu merkezdeki alanın etrafında çember oluşturdu. APPO, göstericilerden federal polisin kurduğu barikata bir blok mesafeden, 48 saat süreyle "barışçıl" bir şekilde polis kampını "kuşatmalarını" istemişti. Ama daha aradan bir saat bile geçmeden polisler bir göstericinin maden suyu dolu soğutucusuna cebren el koydu. Bu hareket göstericilerle polisleri karşı karşıya getirdi ve beş saat sürecek ve sonunda silahların kullanıldığı, yüzlerce gösterici ve yoldan geçenlerin yaralandığı, en aşağı 150 kişinin tutuklandığı çatışmayı başlattı.

Polisin kendilerinden birini göz göre göre soymasına öfkelenen göstericiler, polise taş ve plastik borular kullanmak molotof kokteylleri fırlattı ve yavaş yavaş polis barikatına doğru ilerlemeye başladı. APPO'cular yaklaşınca polis çok miktarda göz yaşartıcı bomba kullanarak onları geri çekilmeye zorladı.

Çatışma sokak boyunca iki saat kadar devam etti ve sonunda polis, gözyaşı bombası ve sapanla cam bilye atarak ilerlemeye başladı. Saat 8'e doğru federal polis göstericileri şehir merkezinden uzaklaştırılabildi. Resmi ve sivil giysili federal polis bir çoğunu yan yollarda yakaladı ve coplarla dövdü ve kısa mesafeden göz yaşartıcı bomba attı. Polis aynı zamanda ateşli silah da kullandı ve onlarca kişiyi yaraladı. Doğrulanmayan raporlara göre üç kişi hayatını kaybetti ve cesetleri polis tarafından götürüldü.

Bütün gece boyunca sivil polisler -günlerdir Oaxaca'da dokunulmazlıkla dolaşan paramiliterler gibi- şehirdeki bütün hastaneleri dolaşıp yaralı gösterici aradı. Görgü tanıklarına göre tabancalı adamlar hastane görevlilerini tehdit etti ve birkaç yaralıyı alıp beraberinde götürdü. Hospital General Hastanesi müdürü Dr. Felipe Gama adamların hastaneye girip, silah elde koridorlarda dolaştığını doğruladı ama adam kaçırdıklarını kabul etmedi.

Karşılık olarak, göstericiler de birkaç hükümet binasını ve özel iş yerini ateşe verdi, şehir merkezindeki binaların camlarını kırdı. APPO sözcüsü bu hareketleri kınadı ama insanların, molotof kokteyli ve patlayıcı şişeler ve sapan gibi eğreti silahlarla kendilerini savunmaya hakkı olduğunu söyledi. Pazar sabahı polis şehirde devriye gezdi ve protestocuların eski kamp yerlerini gözetledi. Bu arada yüzlerce protestocu bölgedeki evlerde saklanıyordu.

Nikaragua'da Sandinistler Yeniden İktidara Geldi

Nikaragua'da yapılan başkanlık seçimlerini Sandinista Partisi (FSLN) lideri Daniel Ortega kazandı. Venezuela lideri Hugo Chavez bir açıklama yaparak, Ortega'nın başarısından memnuniyet duyduğunu bildirdi.

1979'da, 50 bin kişinin öldüğü iç savaşın ardından Sandinista Ulusal Kurtuluş Cephesi, Anastasio Somoza yönetimini devirerek iktidara geldi. 1980'de, dönemin ABD başkanı

Ronald Reagan yönetiminin desteklediği devrim karşıtı Kontralar, Ortega'nın devrilmesi için saldırılarına başladılar. Daniel Ortega, 1985'te yapılan seçimle devlet başkanlığına seçildi ve aynı yıl Reagan yönetimi Nikaragua'ya ticaret ambargosu uygulamaya başladı. 30 bin kişinin öldüğü, Kontralarla olan savaşı sona erdirmek için barış planını kabul etmelerinden sonra Ortega ve Sandinista hareketi, 1990'da seçimleri kaybetti.

İsrail Katliamlarına Karşı Kurtuluşa Kadar Direniş

Gün geçmiyor ki Filistin topraklarından katliam haberi gelmesin... Dünyanın efendileri hiçbir şey olmuyormuş gibi, 5 duyu organını da işlemez hale getirmişler. ABD emperyalizminin öncülüğünde İsrail katliam yaptıkça onlar daha duyarsız hale geliyor. Halbuki, kendi çıkarlarına ters düşen en ufak bir harekette başlıyorlar demokrasi, insan hakları havarisi kesilmeye. Fakat artık kimse bu nutuklara inanmıyor. Başta Filistin halkı olmak üzere, dünya halkları onları tanıyor. Bunun için Filistin halkı onlardan medet ummayarak direnişi sürdürüyor.

Geçtiğimiz günlerde Cebaliye mülteci kamplarında feda eylemi yapan Fatma Ömer en-Neccar da Filistin tarihine adını yıldızlı harflerle yazdırdı. 57 yaşındaki Fatma Ömer Neccar, eylemini İsrail cezaevlerinde tutuklu bulunan Filistinli mahpuslara ve Filistin Başbakanı İsmail Haniye'ye adadığını açıkladı. Eylemden önce M-16 tüfeğiyle fotoğraf çektiren en-Neccar, 9 çocuk ve 41 torun sahibi.

En-Neccar'ın 31 yaşındaki oğlu Fuat, annesiyle gurur duyduğunu açıklarken, Kızı Fethiye de, annesinin eylemini anlatırken, "Onlar (İsrail askerleri) evimizi yıktı. Benim oğlumu, onun torununu öldürdü. Bir diğer torun, bacağı kesik tekerlekli sandalyede." sözleri dökülüyor dudaklarından...

CHAVEZ YENİDEN VE GERİCİ RAKİPLERİNİ EZEREK...

Venezuela Cumhurbaşkanı Hugo Chavez, yapılan Cumhurbaşkanlığı seçimlerinde zaferini ilan etti.

Resmî sonuçlar Chavez'in yüzde 61 oy aldığını gösteriyor. Devrim için halktan bir süre daha isteyen Chavez, bu seçim zaferiyle 6 yıl daha Cumhurbaşkanlığı görevini sürdürecektir.

Çin'de Maden Kazaları Katliam Gibi

Çin'de 27 Kasım günü yaşanan maden kazalarına bir yenisi eklendi. Ülkenin kuzeydoğusundaki Heylongciang eyaletinde bulunan kömür madeninde dün meydana gelen grizu patlamasından sonra 23 işçinin cesedi bulundu.

Cişi şehrindeki ocakta meydana gelen patlama sırasında ocakta 40 işçi bulunuyordu. 9 işçi kaçımayı başarırken, 4 işçi daha sonra kurtarıldı. Mahsur kalan 4 işçiyi arama çalışmalarının ise sürdüğü bildirildi.

Yetkililer kazanın nedenini açıklarken, elektrik kesintisinden dolayı havalandırma sisteminin bir süre çalışmadığını, elektriğin gelmesinden sonra ocakta biriken gaz boşaltılırken patlama yaşandığını belirttiler.

Dünyadaki maden kazalarında hayatını kaybedenlerin yüzde 80'inin öldüğü Çin'de geçen yıl meydana gelen 3 bin 341 patlamada 5bin 986 madenci öldü.

Seçim sonrasında zafer konuşması yapan Chavez halka "Çok yaşa Venezuela! Çok yaşa Venezuela halkı! Ve çok yaşa sosyalist devrim!" diye seslendi. Seçime katılım oranı geçtiğimiz seçimlere göre son derece yüksekti. Bu yüzden oy kullanma süresi uzatıldı.

Sonuçların açıklanmasından sonra binlerce Venezuelalı sokaklarda sevinç gösterileri yaparken, Chavez "Seçimler, sosyalist devrimin zaferidir" dedi.

Bir Yılmaz Güney Klasığı:

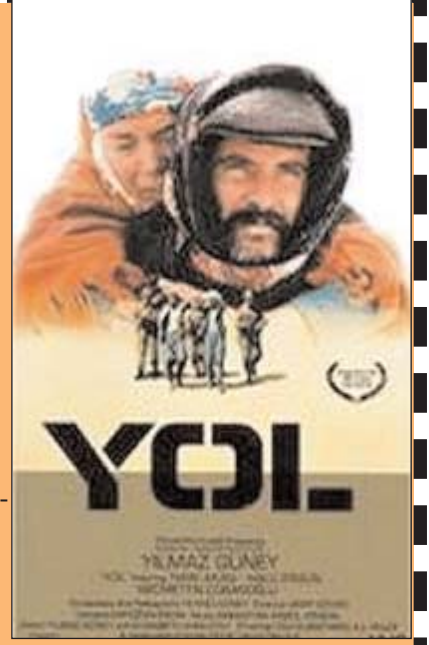
YOL

1982 yılında Cannes Film Festivalinde Costa Gavras'ın Kayıp filmiyle beraber Altın Palmiye'yi paylaşan Yol, halen daha Türkiye sinemasının yurtdışındaki en büyük başarısı olma özelliğini koruyor. Uzun süre Türkiye'de yasaklı olan Yol, Yılmaz Güney Vakfı'nın çabaları sonucunda yaklaşık beş yıl önce Türkiye'de yeniden vizyona girmişti. Yılmaz Güney'in bütün senaryo hazırlıklarını cezaevinde yaptığı ve çekimlerini adeta dışardaymış gibi yine cezaevinden yönettiği film, politik sinemanın en yetkin örneklerindedir. Yol, yarı açık cezaevinden bir haftalığına izne çıkmış beş mahkumun yol hikayesini anlatır. Birbirinden bağımsız gelişen bu beş ayrı hikayede mahkumların geçtiği yolların iç içe anlatılması sırasında bir yandan devlet güçlerinin baskısının altı

çizilirken, diğer yandan her biri kendi dar evreninde sıkışmış olan 5 kişinin özgün dramları önümüze gelir.

Karakterler evlerine dönüşte geleneklerle kişisel özgürlükler arasındaki amansız çelişkinin arasında sıkışmış bulur kendini. Her karakter kendi çözümünü bulmaya çalışır. Öyle ki, mahkumlar hapisane gibi kurumsal bir yasaklayıcının dışına çıktıklarında da yaşadıkları toplumun yasaklayıcılarıyla mücadele etmek zorunda kalmışlardır. Öte yandan, dışarda olmak, devletin baskısından kurtulmak anlamına da gelmemiştir onlar için. Her köşede, her sahnede yine aynı baskı atmosferi hakimdir. Yol, bu anlamıyla yaşadığımız coğrafyanın tek tek parçalar üzerinden anlatılmış bütünlüklü bir hikayedir.

INTERNET DÜNYASINDAN...

Latin Amerika Haber Yorum, son yıllarda dünyanın bu bölgesinde yükselen toplumsal hareketten ilham alan, o yükselişin ürünlerini kapsayan bir site. Kıtadaki anti-emperyalist hareketlerden seçimlere, toplumsal mücadelelerden kadın hareketlerine, yerli örgütlenmelerinden ekolojiye dek bir dizi başlık sitede yer alıyor ve haberler/yorumlar az çok hızlı bir biçimde güncelleniyor. Makaleler ve uzun yazılar belki sitede çok yer almıyor ama haber portalı olarak bölgede olup bitenleri izlemek açısından anlamlı. Kuşkusuz Latin Amerika bu tür çalışmaları ve samililerini hak ediyor...

AVRUPA BİRLİĞİ VE ÇOKKÜLTÜRCÜLÜK YALANI

YAZAR: Sibel Özbudun-Temel Demirer
YAYINEVİ: Ütopya Yayınevi

Yıllardır Avrupa Birliği tartışmaları Türkiye'nin gündemine belli dönemlerde oturmaktadır. Her zaman güncelliğini koruyan Türkiye'nin AB macerası, insanlara geniş bir tartışma zemini açmaktadır. AB'yi olumlayan ve karşı çıkan kesim arasında günlerce süren fikir çatışmaları yaşanmaktadır. Sibel Özbudun ile Temel Demirer'in Ekim 2006'da çıkan "Avrupa Birliği ve Çokkültürcülük Yalanı" isimli kitabı, bu konuda bize yol gösteren bir çalışmadır.

Avrupa Birliği hakkında birçok araştırmanın yayınlandığı kitap, aynı zamanda bize zengin bir veri tabanı da sunmaktadır. AB hakkında çeşitli bilgi dökümanların verildiği makaleler, çeşitli istatistiklerle güçlendirilmiştir.

Kitabın ana taslağını, "AB Nedir, Kime Hizmet Eder?", "AB'nin Yapısal Çelişkileri", "Avrupa Sosyal Modeli (mi?)", "AB=Özgürlük, Demokrasi, Anti-militarizm, (değil) mi?", "Demokratik AB mi?" vb. sorularına verilen cevaplar okuyucuya geniş bir zemin sunmaktadır.

Mesela, kitaptan yapacağımız kısa bir alıntı bile, şu ana söylediklerimizi daha iyi anlatmaktadır. "... Savaşçı ya da militarist olmayan AB mi? Siz ne dediğinizin farkında mısınız?

Yanıtı rakamların kesin diline bırakalım...

İlki şu; çok demokratik bilinçli Avrupa'da -Eurobarometre verisine göre- 'en güvenilir kurum' sıralamasında birinci % 69'la ordudur, parlamentoya güven oranı ise % 38'i geçmektedir.

İkincisi, AB üyesi ülkeler resmi rakamlara göre 2003 yılında 28.3 milyar Euro'luk silah sattı. İşte AB'nin 2003 yılı silah satışını konu alan raporundan önemli satırbaşları:

- 28.3 milyar Euroluk satış
- Bu satışın 8.3 milyar Euroluk bölümü AB içinde oldu.
- Ortadoğu ülkelerine 8.4 milyar Euroluk silah satıldı.
- En fazla silahı 13 milyar 613 milyon Euro ile Fransa sattı.
- Fransa'yı 4 milyar 864 milyon Euro ile Almanya, 4 milyar 488 milyon Euro ile Fransa izledi..."

Kitapta AB konusunun dışında, emperyalistlerin "çokkültürcülük" kavramının içeriği hakkında yazılar bulunmaktadır. Mesela Almanya'nın bu konudaki yaptıklarına bakarsak "Göçmenlerin kuşaklar boyu ülkede kalmış olması, statülerinde bir değişikliği getirmez. Bu bakımdan göçmenlere dönük politikalar, onların asimile etmeye değil, bir gün ülkelere dönecekleri varsayımıyla dil ve kültürlerini korumaya yöneliktir"

Öz olarak, Temel Demirer ve Sibel Özbudun'un kitabını, AB konusunda araştırma yapmak isteyenlere, iyi bir kaynak olarak önerebiliriz.

HALK KÜLTÜR MERKEZLERİ
HER ZAMAN YANIBAŞINIZDA
MÜCADELEDE

dünden yarına mektuplar...

Kötünün de Daha Kötüsü Var

Bugünlerde herkes birbirine aynı soruyor: "Ne oluyor böyle bize?"

"Üçüncü sayfa haberi" diye bir şey vardı ya hani, artık o sayfa dar geliyor herhalde. Atık ilk sayfalarda, kocaman manşetlerle öne çıkarılan dehşet verici hikayeler okuyoruz

Sonra bir yandan "asalım asalım" çıgıllıkları yükseliyor; "bize verin bu şerefsizleri" diye haykırıyor birileri, diğer yandan da bilmemkaç tarihinde çıkarılmış bir af yasası her gün pişirilip pişirilip önümüze getiriliyor. Sanki Türkiye'de af yasası olmaksızın da yeterince suç işlenmiş gibi...

Kötülük, artıyor ve her geçen gün daha da korkunç görüntülerle hayatımızı kaplıyor sanki. Bir yandan da kötülük, şiddetini artırdıkça korkunçluğunu yitiriyor, olağan hayatın bir parçası haline geliyor; ardından daha da vahşi bir şey geldiğinde bir önceki azıcık kabul edilebilir oluyor, kanıksanıyor. Örneğin son bebek tecavüzünden sonra sokakta şöyle diyor insanlar: "hadi büyük kız olsa neyse, ama o daha bir bebek!"

Kanıksama, alışma... Ya da ne dersen de işte; sonuçta "bundan daha kötüsü olmaz" cümlesi anlamını yitiriyor, çünkü bu söz gerçek değil. "Bu" dediğimiz her neyse, bir süre sonra ondan daha kötüsü çıkıp geliyor ve biz yeniden "bundan daha kötüsü olmaz" deyip yeni bir çukur derinliği belirliyoruz. Ve sonra o sınır da aşıyor ve sonra yeniden yeni bir korkunç tablo eskisini bastırıp öne çıkıyor.

Bu arada arka planda politik bir oyun da dönüyor. Sıradan insana, kadınlara, bakkallara, çaycılara, atölyedeki konfeksiyonculara korkunç hikayeler sunmak, onları dehşete düşürmek, biraz öfkeliendirmek, biraz "nerde bu polis?" diye telaşa düşürmek, biraz da "iyi ki ben değilim" duygusuyla rahatlatmak, her zaman iyi bir numaradır!

Hikaye ne kadar can yakıcı ise gözyaşı, öfke ve giderek mızımızlanma o kadar çoktur. Bir süre sonra, şu tiksinti verici kadın programlarının dramlarıyla bütün bunlar iç içe geçiyor ve her şey karmakarışık oluyor.

Üstelik bütün bunları garip bir şaşkınlık ifadesiyle yapıyorlar. "Bize ne oluyor böyle" diye soruyorlar.

Neden? Niye şaşıyorlar bu kadar? Nedir örneğin şu bebek tecavüzü olayında ki tablo, kim bu insanlar? Uçurumun ta dibinde yaşayan, tümüyle çürümüş,

bütün insani niteliklerden kopmuş çukur insanları... Daha önce hiç görmediniz mi bunları? Fuhuşla yeni mi karşılaşıyorsunuz? Söz konusu bebek fenalaşım hastaneye götürülme ya da hastanede durum fark edilmese, bu izbede yaşananlardan kimin haberi olacaktı? "Asalım asalım" diye havalara zıplayanlar, bin bir tesadüfün bir araya gelmesi sonucunda bu haber medyada yer almasaydı, o gece yine kendi küçük küçük kovuklarında yaşamayı sürdürmeyecekler miydi?

Bu memleketin cami avluları ibadetten çok bebek bırakmak için kullanılmaz mı? Bu memlekette çocuk fahişelerin sayısı kaç? Hiçbir hastane kayıtlarına geçmeyen bebek ölümlerinin kaç doğal ölümdür, kaç tanesi açığa çıkmaması gereken bir sırrın kurbanıdır? Bunları yeni mi öğreniyorsunuz? Nerede yaşıyorsunuz siz? Uçurumun dibindekilerle yeni mi karşılaşıyorsunuz? Sokaklarda gözünüzü kapatıp geçtiğiniz kaç tane tükenmiş hayat var, biliyor musunuz? Yetiştirme yurtları diye bir şey var, hiç duymuyor musunuz? Yalnızca gövdesi değil, ruhu da sakatlanmadan oradan "yetişen" kaç çocuk var?

Ucuz laf yığınlarını bir araya getirerek yeni linç dalgaları yaratmak, sonra da bu dalgaları "yasa-dışı" olan herkese doğru, hatta bize kadar yaymak... Asıl dertleri bu işte dostum; ne bebekleri düşünürler aslında, ne de gerçekten bu işlere bir çözüm bulmayı. Yaptıkları tek şey budur!

Çözüm isteyen varsa dostum, gerçekten isteyen varsa, önce edebiyatı bir yana bırakacak! Çözüm elbette var! Olmaz olur mu? Paradan başka bir şeyi önemsemeyen bugünkü düzeni yık; göreceksin ki daha ertesi gün güneşin ışıkları bütün karanlık kovuklara dek ulaşacaktır.

İşık! Sürekli ve bol işık! Bütün karanlıkları pırıl pırıl aydınlatacak kadar işık! Bu işık devrimden başka hangi kaynaktan doğabilir dostum, bizim dışımızda gerçek bir işık kaynağı var mı bu topraklarda?

Ne dersin? Bir de bu yanından bak bakalım şu kan-revan gazete sayfalarına, sen başka bir yol görebilecek misin?

Bunu bir dene en azından...

Umudunu diri tut, kendine iyi bak.

Gelecek sen nasıl istiyorsan, öyle gelecek